

eddy eeck



Deze kleine talentvolle man, die geboren is te Aalst op 3-12-1924, maar nu sedert bijna 14 jaar in onze stad woonachtig is, heeft meermaals reeds het mooi weder gemaakt van zijn muziekvrienden.

Het is met groot genoegen dat ik U deze maand over hem zal spreken, want hij is te dikwijls op de achtergrond gebleven, wat totaal verkeerd is wanneer men zijn gaven bezit. Zijn grote nederigheid echter was er altijd oorzaak van dat hij te weinig gekend was volgens zijn waarde, terwijl anderen die veel minder klas bezitten zich meestal opdringen door hun durf of aanstellerigheid.

Met zijn ware naam Edgard Van Eeckhaut, en zoon van een muzikale familie, begon hij reeds op

8-jarige leeftijd het slagwerk te bespelen. Maar dit waren enkel de eerste stappen, en daar bleef het niet bij want op 4-jarige leeftijd zien wij hem uit de stedelijke muziekschool van Aalst komen met een eerste prijs van Notenleer alsook van Alt-saxofoon. Daarna speelt hij in enkele bescheidene orkestjes van zijn streek, en van 1942 tot 1944 speelt hij in een brasserie-orkest in Duitsland. Teruggekomen in België, komt hij in 1945 naar Oostende afgezakt, en maakt er kennis met een nieuwe muziekvorm voor hem, eerst de dansmuziek, en weldra ook de jazz. De trompettist-orkestleider, Gus Hoornaert, die ook baas was van de toenmalige «Petit Casino» nu «Panthéon» genoemd, merkt hem op, als zijnde een jongen met talent en geeft hem zijn kans in zijn orkest. Daar begint onze Edgard de jazz-weg te bewandelen. Hij krijgt gelegenheid om goede platen te beluisteren, en wat ook heel veel bijbrengt is het spelen van verschillende jazz-sessies in dit lokaal. Op dit tijdstip trouwens kwamen W. Albimoor, uw dienaar Ed. Rogers en af en toe ook wel Et. Verschueren bijna iedere namiddag bijeen om een «Jam-sessie» te spelen, en op deze gelegenheden sprong dan ook onze kleine Edgard bij, en U kunt me geloven maar er zijn meermaals toffe dingen te horen geweest. Jammer genoeg, aan alle mooie zaken komt er een eind, en rond 1952 zien we de zaken van bovengenoemde dancing een jelle deuk krijgen, de tijden worden harder voor het werk en Eddy Eeck ziet zich verplicht, een ander kontrakt te zoeken. Zo vertrekt hij na een periode van 7 mooie muziekjaren, met het orkest van Wally Sluyzer (+) naar Holland. In 1953 zien we hem met Jerry Eve in Holland en Duitsland. Dan komt hij in 1954 terug naar België en werkt hier met de formatie van Jean Douchamps. In 1955 zit hij bij het orkest van Gus Deloof, die hij verlaat om met Alfons Boehme te werken in «OUD BELGIE» alsook in de «Metropole». Het jaar 1958 ziet hem op de «Expo» waar hij gedurende 6 maanden speelt met de bekende Don Roberto. Dit voorbij zijnde, begint hij met het orkest Eddie De Latte in de Lido van Brussel, en speelt nog steeds met deze bezetting op gala-avonden en tournees. Hij bespeelt met veel stijl de clarinet, alt-saxofoon, tenor-saxofoon, baryton-saxofoon en akkordeon, wat van hem een uiterst nuttige kracht maakt voor eender welk orkest.

Zijn beste aandenken: eerst en vooral de menigvuldige «Jam-sessies» in de Petit Casino, tussen 1945 en 1952, en zijn verblijf in het orkest van Jerry Eve waar hij, naast de buitengewone alt-sax en bewerker, Peter Laine kon spelen.

Hij vindt het orkest van Count Basie reusachtig voor zijn dynamische swing, en in België gaat zijn grote bewondering vooral naar de saxofonist Etienne Verschueren.

Zijn wens: in de mogelijkheid verkeren om goede muziek te spelen en zo zijn loopbaan voort te zetten. Ik wens hem dit van ganser harte.

ED. ROGERS.